

אותו ואת בנו פרק המישי חולין

כסוי הדם. ונוהג בחיה ובעוף. למעטוי בהמה קח אתי ללא תימנא שיהא צללה מיה: **במוזמן ובשאינו מוזמן.** פי' בקונטרס דמשום שלוח הקן אינטריך למיתני דתנן לקמן דאינו נוהג אלא בשאינו מוזמן וקשה לפירושו דאם כן צלל הני פירקין הוה ליה למיתני באתו ואת בנו

(לעיל דף עט.) וצ"ל הנשה (לקמן דף פט.) וצ"ל הצער (לקמן דף קא.) ונראה לפרש דאינטריך למיתנייה הכא משום דתמיצ (ויקרא י) (כי) [אשר] ילוד דלא תימנא דוקא באתו מוזמן: **במוקדשין מ"ט א.** בקדשי מוצח נמי קח צעי

דמוכח הסוגיא ואף על גב דהנותר והמעקר פטור מלככות (לקמן דף פה.) ייינו משום דאסור בצליה אצל הכא משתרי בצליה במליקתו וגבי כסוי הדם לא תמיצא שמיטה אלא שפיכה: **צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה.** עפר שלמעלה

מנזה שיתן הוא דהא כסוה ונתגלה פטור מלככות וכסוה הרוח ונתגלה חייב לככות (לקמן דף פו.) אצל עפר שלמעלה א אין צריך שיתן הוא אס יא עפר הרי כאלו נתן הוא העפר והא דאמרינן לעיל בפ"ג (דף פג.) דמומני לכולהו קתמא ייינו צמקס שהיה הקרקע קשה היה חופר משום דבעינן שהיה עפר תיחוח ומיהו לעיל פירש בקונטרס שהיה מומניו צפה לך: **קח מוסף אבניו.** והא דאמרינן צפ' קדשי קדשים (ויקרא דף קא:)

שכשעלו בני גולה הוסיפו על המזבח ד' אמות מן הדרום התם קרא אשכח ודרש מה צית ששים ז'א אף מוצח ששים ור"ת מפרש קח מוסף אבניו ולא הוה מרובע והתם) יליף דריבוע מוצח מעכצ ואין נראה דלכתי כשצב לככות ידביק עפר גס כצבי המוצח עד שיהא מרובע ועוד קרא דרובע ביה הוה ליה לאתויי ולא קרא דהכל ציתה וגו': **שחמץ חיה ואחר כך**

בהמה פטור מלככות. תימנא דליגרייה ולכסייה וכן בהמה ואח"כ חיה דליגרייה ולכסייה כדס הנימו ושלל הסכין: **דאמר רבי יורא כ"ה הראוי לביצה ב'.** מלתא דר' יורא צפ' המנחות והנסכים בקונטרס ותימנא מאי פריך והא תנן אס לא כלל כשר דנהי דכשר מ"מ מנזה לצלול לך יציא צעני דוקא דהא כי אמר הרי עתה יציא כנו שרצה וי"ל דהא סיפא דס"א קאי אהך דקתני רישא מתנדב אדם עשרה של ששים ומצוי בכלי אחד ואת אמר הרי עלי ס"א כו' כלומר מנחה של ס"א דהשתא כיון דקאמר מנחה לקרבן גדול קח מיכוין והוי כאלו אמר בכלי אחד לך פריך כיון דאם לא כלל כשר צריך להביא בכלי אחד: **אין ביצה מעעכת ב'.** תימנא והלא שנה הכתוב צללה בכמה מקומות ובשנים עשר נשיאים תנא ביה י"צ זיימנין ואמר בהקומץ רבה (מנחות דף יט.)

בכל מקום שהחזיר הכתוב בתורה מנחה אינה אלא לעכז ושמה ש שום דרש דרששין מייניה דצילה לא מעעכת או שמה כולוהו צריכי ואע"ג דצילה לא מעעכת מ"מ סצרה הוא דכל הפחות דראוי צעינן כיון שהזכיר הכתוב צילה וכן לענין כסוי דהכא וכן בקריאת חליצה צפרק מנחה חליצה (ויצמות דף קד.) ובקריאת ציכורים צפרק הספינה (צ"צ דף פא.) ובפרק נערה שנדרים (דף עג.) דחרש לא מצי מיפר אפילו לא הוי ושמה אישה דוקא מ"מ ראוי לשמוע צעינן דסצרה הוא צלל כי הני יא שיש שום דרשה בהן דלא הוי דוקא ולא מעעכת מ"מ ראוי צעינן וכן צפ"ק דקדושין (דף פה.) גבי בית הסתרים דבעי ראוי לביצת מים משום דהזכיר ביצת מים דכתיב כל צפרו אף על פי שמיעט צית הסתרים כדדרשין מה צפרו מאצראי מ"מ כיון דאיכא כל דמרבה אפילו טמון לכל הפחות י"ל לענין הכי מרבה דבעינן ראוי לביצת מים והא דאמרינן ט' דטמאין משלחין קרבנותיהן אע"ג דאינו קומץ ולא אמרינן דניבעי ראוי לסמיכה שמה יש שום יתור דלא צעינן אפילו ראוי אי נמי הא חזי צייני טהרה ומה שיש מקומות שחשו ויש הסמיכה ויש מקומות שלא חשו מפורש בכל חשו מפורש שם שם אלא שמה כולוהו (פאהדמין דף מה:) גבי נקטעה יד העדים יד העדים פטור ואיכא דמחייב התם [דלא] צעי קרח דכתיב צריך ליתן טעם למה (צע"ג):

כ"י (מכות יח.) וכע"ז יבמות קד: נדרים עג. קדושין כח. מנחות יח: קג. ונדה טו:) דלאוי לביצה צעינן דאפשר להמקיים בה מנחה מנחה (יבמות שם וכע"ז קדושין שם) ופסולה הואיל ואי צעי לנבל לא מצי למנבל (נדה שם) והרי הוא כמיצא מנחה מן הקטניות דאינה כלום. שכל דבר שזוה הקציה להביא יש עיטוב צעיקר הבאחו להביא באוחו ענין שזוה הכתוב ולא צעינן אחר, אצל מנחה האמורות באותה מנחה, כגון מטפה בקרבן, צלילה במנחה, יש שמעבידין אס גילה הכתוב למטות עליו לעכז ויש שאין מעבידין (רשב"ם ב"ב פא:).

רבי אומר יום אחד יום המיוחד טעון כרוו. ימים מיוחדים יש בשנה דהיינו ארבעה פרקים אשאתה מוזהר להכריזי אמה מכרתי לשחוט. קרי ביה לא תשחטיו לא תגרוס לה ליחטט צימנים הללו היא וצנה אי נמי מדכתיב יום אחד דמשמע יום מיוחד למאלי יחדיניהו אי לאו להטעין כרוו:

רבי אומר יום אחד יום המיוחד טעון כרוו מכאן אמרו בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו:

הדרן עלך אותו ואת בנו

כסוי הדם נהוג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית א בחולין אבל לא במוקדשין ונוהג בחיה ובעוף במוזמן ובשאינו מוזמן ונוהג בכוי מפני שהוא ספק א וואין שוחטין אותו ב"ט ואם שחטו אין מכסין את דמו: **גמ' מוקדשין מ"ט א** לא אילימא משום דרבי יורא א דא"ר יורא א ההשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר וישפך את דמו וכסוה בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה והכא לא אפשר היכי ליעביד ליתוב וליבטליה א קמוסין אבניו וכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל לא ליבטליה קא הוי חציצה נהי דלמטה לא אפשר למעלה אפשר ליעביד כסוי מי לא תניא רבי יונתן בן יוסף אומר ישחט חיה ואח"כ שחט בהמה פטור מלככות בהמה ואח"כ חיה חייב לככות א דרבי יורא דא"ר יורא יכל הראוי לביצה אין בילה מעעכת בו וכל שאינו ראוי לביצה לא תנן א דם הניתו ושעל הסכין חייב לככות אלמא דגריר ומכסי ליה הכא נמי נגרור ונכסי ליה אי בקדשי מוצח הכי נמי הכא במאי עסקינן בקדשי ברק הבית וליפרקינהו

א דהיינו ד' פרקים שהמכיר מוזהר להכריז: א לקמן בשאינו מוזמן: א אין צריך שיתן הוא אם יש עפר כיון שנתן הדם על העפר הרי הוא כאלו נתן העפר. תוס' שאניין נתן העפר האיש ז"ל: א ד אף מוצח מוצח ששים והכא ה"ק אם הוסיפו ככר על המזבח עד אמה או צעיר לבטל הוא מוסף אבניו. הראש"ש ז"ל: א דסדרא הוא בכל כי הני כיון שיש:

א דהיינו ד' פרקים שהמכיר מוזהר להכריז: א לקמן בשאינו מוזמן: א אין צריך שיתן הוא אם יש עפר כיון שנתן הדם על העפר הרי הוא כאלו נתן העפר. תוס' שאניין נתן העפר האיש ז"ל: א ד אף מוצח מוצח ששים והכא ה"ק אם הוסיפו ככר על המזבח עד אמה או צעיר לבטל הוא מוסף אבניו. הראש"ש ז"ל: א דסדרא הוא בכל כי הני כיון שיש:

א דהיינו ד' פרקים שהמכיר מוזהר להכריז: א לקמן בשאינו מוזמן: א אין צריך שיתן הוא אם יש עפר כיון שנתן הדם על העפר הרי הוא כאלו נתן העפר. תוס' שאניין נתן העפר האיש ז"ל: א ד אף מוצח מוצח ששים והכא ה"ק אם הוסיפו ככר על המזבח עד אמה או צעיר לבטל הוא מוסף אבניו. הראש"ש ז"ל: א דסדרא הוא בכל כי הני כיון שיש:

א דהיינו ד' פרקים שהמכיר מוזהר להכריז: א לקמן בשאינו מוזמן: א אין צריך שיתן הוא אם יש עפר כיון שנתן הדם על העפר הרי הוא כאלו נתן העפר. תוס' שאניין נתן העפר האיש ז"ל: א ד אף מוצח מוצח ששים והכא ה"ק אם הוסיפו ככר על המזבח עד אמה או צעיר לבטל הוא מוסף אבניו. הראש"ש ז"ל: א דסדרא הוא בכל כי הני כיון שיש:

א דהיינו ד' פרקים שהמכיר מוזהר להכריז: א לקמן בשאינו מוזמן: א אין צריך שיתן הוא אם יש עפר כיון שנתן הדם על העפר הרי הוא כאלו נתן העפר. תוס' שאניין נתן העפר האיש ז"ל: א ד אף מוצח מוצח ששים והכא ה"ק אם הוסיפו ככר על המזבח עד אמה או צעיר לבטל הוא מוסף אבניו. הראש"ש ז"ל: א דסדרא הוא בכל כי הני כיון שיש:

א) צילה ת. לעיל עט: נכסרים פי"ב מיטן, ב) צילה ז: ע"ש לעיל לא. ע"ש א) ענין מוס' וצחיס לג. ד"ה ולעבוד, ד) צ"ב פל: קדושין כה. יבמות קד: נדה טו: מנחות יח: קג: מכות יח: נדרים עג, ד) לעיל רש"ש, ו) נש"ל מותק ומכסי ליה, ח) דף סב, ט) נפסחים סב, י) נש"ל מוס' יבמות קד: ד"ה דלמך ובמנחות יח: ד"ה ואמר מצו דלחן סצרה לומר שיפטור וכו' ע"ש,

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוככם אשר יצדק צדקו יא עוף אשר יאכל וישפך את דמו וקדוהו בעפר: ויקרא י"ג ב' הכל בכתב מיד י' עלי השכיל כל מלאכות החבניות: דברי הימים א' כח יט

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה נמי הכי וכו' שאינה ראויה הן פטור:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה קח וכו' אף מוצח ששים. י"ב אצל האוי דהוא לא משוי קרא כיון דלא תמיצ בהדיא כקרא שיהוה כסוי הדם במוקדשין עכ"ל המוס' במוכסין דף י"ג ע"א ד"ה ולעבוד:

מוסף רש"י

בכוי. כיו ספק מיה ספק בהמה (ביצה ח.) ואין שוחטין אותו כיוצא ביה שמי' י"ט יול לכסותו ולשחוט י"ט מוסף: ע"ש שחוט (לעיל) משום דשחט מיה הוא וצריך כסוי הוא אינו יול לכסותו צ"ע דקתני ואם שחטו אין מכסין את דמו. דשחט בהמה הוא ואין צו מלות כסוי ואין מעללעלי העפר לך (ביצה ח.) צריך שיתן עפר למטה. עפר תיחוח, דאם הקרקע קשה לא מקרי עפר למטה (לעיל א.) עפר לא נאמר. וכסוה עפר הוי משמע דלא קפיד אלא אכסוי (ביצה ח.) אלא עפר. משמע כולו טמון צעפר (לעיל א.) שהא נבל וטמון צעפר קודם הכסוי (ביצה ח.) כל הראוי לביצה אין בילה מעעכת בו. נמשכת מנחות (קג:) תנן הרי עלי ששים ואחד עשרין מצוי ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחר. דע' ששים יסלין ליכלל בכלי אחד אצל ששים ואחד קיס להו לבענן ואין נבלין יפה. והיוני זה ובי אין נבלין מאי הוי והא און תנן אס לא צלל פטר ומשטי ר' יורא כל הראוי לביצה אין בילה מעעכת בו

כסוי הדם פרק ששי חולין

פד.

עין משפט נר מצוה

א מני פ"ה מהלכות
ערכין הלכה יב:
ב ח מני פ"ד מהל'
שמיטה הלכה ז:
ג א מני פ"ד מהלכות
מקואות ה' ב סג
עשין רמח טו"ש"ע י"ד סי'
רא סוף פ':
ד מני פ"ד מהלכות
שמיטה הלכה ב סג
לאוין סד טו"ש"ע י"ד סי'
כח סוף פ':
ה א מני פ"ה מהל'
דעות הלכה י:

(א) ולקמן קלה. ששועט יא:
כמרות לב: תמורה לב:
(ב) ולקמן קד. ר"ה ז:
מגילה ט: ששועט ד. ז:
(ג) ולעיל נט. ע"ה. דברים פ"א.
מיר לה: ב"ק פ: ד: זכחים
(ד) [מוספתא ח. זכחים
דערין פ"ד ה"י].
(ה) [מוספתא ח. זכחים
(ו) [מוספתא ח. זכחים
עוד שני פעמים דבספתא
לרין להיות לנפסו וכן איתא
בשאלמות וכן איתא בערוך
ע"ק לנפסו. (ח) [תמורה
לב]. (ט) ב"מ ט"ז ט"ז ד"ה:
יעקב מניחא ממלמדי יטו
העלתי. (י) [מנחות פ"א].
ז"ל כנו.

תורה אור השל"ם

1. ואיש איש מבני ישראל וכן הגר הגר בתוך ביתו אשר יצור ציד חיה או עוף אשר יאכל יושף את דמו וכדו: בעפר: ויקרא י"ג
2. רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכונו בפינים: דברים י"ב טו
3. אך מעין ובור מקוה מים יתה טהור ונגע בגבולתם ישמא:
4. פי ירחיק ה' אלדך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אכלו בשר כי תארו נפש לאכל בשר בכל מקוה מקוה תאכל בשר:
5. פי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלדך לשוט שמו שם ורחבת מקדך ומצאנך אשר נתן לך כאשר צויתך ואכלת בשקדך בכל מקוה מקוה:
6. בפינים ירחיק יב כא ומחיר שדה עתה: משלי כו כו
7. ודי חלב עזים לרחמיך ללחם ביתך ותיים לנעורתיך: משלי כו כו

גליון הש"ס

גמ' מי שאינו מחוסר. כעין זה לקמן דף קלה ע"ב:

נהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר"ש ומי מונח היו ככלל: (ב) תוס' ד"ה ולפרקינהו וכי משום דאשית קדשים היא שמיטה:

רבינו גרשום

ולפרקינהו ולכיסיהו כלומר ולפרקינהו לחולין ולכיסיהו בעיני העמדה והערכה. כלומר והעמיד והעריך [כתיב] והא לא אפשר דכבר נשחט: אי כר"מ דאמר הכל היו בכלל העמדה והערכה כו. כלומר בקרא לא חזוין והעמיד והעריך (א) בבהמה טמאה ועכשיו אי ר"מ היא דאמר הכל היו בכלל העמדה והערכה והוא אינו יכול להעמיד ולהעריך הא אמר דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ואע"ג דלא פרקיה ליבעי כסוי אי כר"ש דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה ולא בעי כסוי ולפיכך אינו נוהג בקדשים לדבריו ולכיסיהו ולדבריו לא בעי העמדה והערכה: אמר רב יוסף רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי. כלומר מה דאמר ר' יוסף רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי בהעמדה והערכה ויא אמרת אי סבר לה כר"מ הא סבר ע"י תמורה ל"ג נלדיה קר אף קלה דואם כל בהמה טמאה לאו דוקא בהמה טמאה כה"כ או דלמירי בקדש מונח שהמוט ולכן דברי רבינו ז"ע.

ולפרקינהו. והיו מותרים זכאכילה העמדה והערכה. אין פודין את שכתוב בהן (ויקרא כו) והעמיד את [והעריך] אותה הכהן ולאחר מיתה מוקמת למתניתין דתלית לה זכני מרי טעמי א שחיטה שאינה ראויה לאו שחיטה היא ובעיני העמדה והערכה: אי כר"מ דאמר. צ"צ דתמורה (דף לב: ע"ש): הכל היו בכלל העמדה והערכה. אחד קדשי מונח שנפל בהם מום ואחד קדשי זדק הבית: האמר. צמתני' (לקמן דף פה). השוחט ונמנחת טריפה חייב לכסות אלמא שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה: ר"ש סבירא ליה התם קדשי מונח (ב) ככלל העמדה והערכה קדשי זדק הבית לא היו: רבי היא. מתניתין רבי סתמה לפי דעתו ונסיב מילתיה כי הני מרי תנאי צדחא כמר שראה דכריו של זה ושל זה זכו: והספא דאפיס לפני. דרשנין כה"ג: אפילו תימא בקדשי מונח. ודקאמרת לוגרריה ולכיסיהו אמר קרא כו: מה חיה. סתמא אינה קדש שאינה ראויה להקריב: אוליא סוריס זכני יונה. מדין כסוי ואפילו הן של חולין: הואיל ויש צמינ קדש. אלא לא גרסי:

ולפרקינהו ולכיסיהו (ב) בעיני העמדה והערכה וכמאן אי כר"מ דאמר הכל היו בכלל העמדה והערכה האמר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אי כר' שמעון דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה האמר לא היו בכלל העמדה והערכה אמר רב יוסף (ב) רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי בשחיטה שאינה ראויה סבר לה כר' שמעון בהעמדה והערכה סבר לה כר"מ ואיבעית אימא כולה ר"ש היא ושאיני הכא דאמר קרא וישפך וכסה. מי שאינו מחוסר אלא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה פדייה וכסוי והשתא דאחית להכי אפילו תימא יקדשי מונח מי שאינו מחוסר אלא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה גרירה וכסוי מר בר רב אשי אמר אמר קרא ויהיה או עוף מה חיה אינה קדש אף עוף אינו קדש אי מה חיה שאין במינו קדש אף עוף שאין במינו קדש אוציא תורין ובני יונה שיש במינו קדש לא כחיה מה חיה לא חלקת בה אף עוף לא תחלוק בו אמר ליה יעקב מינא לרבא קי"ל (א) חיה בכלל בהמה לסימנין אימא נמי בהמה בכלל חיה לכסוי אמר ליה עלך אמר קרא ועל הארץ תשפכונו כמים מה מים לא בעי כסוי אף האי נמי לא בעי כסוי אלא מעתה יטבילו בו אמר קרא אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור והני אין מידי אהרינא לא ואימא ה"מ למעוטי שאר משקין דלא איקרו מים אבל דם דאיקרי מים ה"נ תרי מיעוטי כתיבי מעין מים ובור מים אימא אידי ואידי למעוטי שאר משקין חד למעוטי וחולין וחד למעוטי מכונסין תלתא מיעוטי כתיבי מעין מים ובור מים מקוה מים ת"ר (ב) אשר יצור אין לי אלא אשר יצור נצודין ועומדין מאליהן מנין כגון אווזין ותרגולים ית"ל ציד מ"מ א"כ מה ת"ל אשר יצור למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא בהזמנה הזאת ת"ר (ב) כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך ה'למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא לתאבון יבול יקח אדם מן השוק ויאכל ת"ל (ב) ובחת מבקדך ומצאנך יבול יזבח כל בקרו ויאכל כל צאנו ויאכל ת"ל מבקדך ולא כל בקדך מצאנך ולא כל צאנך (ב) מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה ימי שיש לו מנה יקח (א) לפסו לישראל יקח לפסו לישראל דגים חמשים מנה יקח לפסו לישראל בשר מאה מנה (ב) ישפתו לו קדרה בכל יום ואיך אימת מערב שבת לערב שבת אמר רב צריכינן אנו לחוש לדברי זקן א"ר יוחנן אבא ממשפחת בריאים הוה אבל כגון אנו מי שיש לו פרוטה בתוך כיסו ריצנה לחנווני א"ר נחמן כגון אנו לוויין ואוכלין (ב) כבשים ללבושך מנו כבשים היא מלבושך (ב) ומחיר שדה עתודים לעולם ימכור אדם שדה ויקח עתודים ואל ימכור אדם עתודים ויקח שדה (ב) ודי חלב עזים דיו לאדם שיתפרנס מחלב גדיים וטלאים שבתוך ביתו ללחמך ללחם ביתך לחמך קודם ללחם ביתך וחיים לנעורותיך אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן תן חיים לנעורותיך מיכן למדה תורה דרך ארץ שלא ילמד אדם את בנו בשר ויין אמר רבי יוחנן הרוצה

ולפרקינהו ולכיסיהו. תימה מנלן שצריך לפדותו ולחייבו בכסוי ועוד דמתניתין ואין נוהג במקדשין קמני ואי פריק להו אין זה מוקדשין וי"ל דהכי פריך כיון שסופו לפדותו משום הפסד קדשים לכסיפדה הוה למפרע שחיטה ראויה א"כ ליכסינהו ואפילו קודם פדייה ועוד דאית ליה לר"ש (ב) כל העומד לפדות כפדיו דמי ואפילו לא יפדס לנסוף הויל שחיטה ראויה (ב) משום (ב) שחיטת קדשים ראויה לשפך משום ראויה לר"ש אפילו נשפך משום דכל העומד לזרוק כזרוק דמי כדלמרינן צמרוזה (ב"ק דף ע"ו): **בעיני העמדה והערכה.** והא כל זמן שמפרסין בני העמדה והערכה נינהו כדלמרינן לעיל צפרק (ב) (דף ז). וכו"מ בעיני העמדה והערכה הא מנן שחט זה שנים או רוב שנים ומפרסיה הרי היא כחיה לכל דבריה ודוחק לומר דהכא איירי צפוק דלן זו חיות כל כך דהכשרו צמינן אחד דלן צפרא לתלן ומפרש ה"ר שמעיה דשחט זה שנים או רוב שנים היינו כדלמרינן צהעור והרעוב (לקמן דף קכא). דישאל צממאה ועוזד כוכבים צטהורה כפירש ר"ח לעיל צפ"צ (דף ז). והתם דוקא מפרסיה היא כחיה דע"י שחיטה אינה ניתרת זכאכילה והויל כחיה עד שתמות וכן הא דקאמרי התם צפ"צ ממני פסח מי אידחו וחשונה מפרסיה כחיה כשלא גמר שחיטה איירי דשחיטה פורתא לא משתריא זכאכילה אבל הכא דשחיטה זו משתריא זכאכילה לאו בני העמדה והערכה נינהו: **יצא זה שמחוסר שפיכה גרירה** וכיסוי. ולא דמי לדם הניתן (לקמן דף פ"ו): דהתם חס לא היה נינו לא היה לרין גרירה אבל כאן אי אפשר צלל גרירה: **מה חיה שאינה קדש.** ור"מ והא אפילו קדשים טעונים כסוי דתנן צפרקין (לקמן דף פה). קדשים צחון רבי מלר ממייז ויש לומר דלינה קדש צפניס קאמר: **עשרה מנה יקח לישראל דגים** ז' מנין יקח לישראל בשר. צמקומס היו דגים צוול יוסר מן הצשר כדפירש צקונטרס אבל צמדש אומר (ב) אורטיס יוס ראשון אווזין ותרגולים יוס (ב) דגים יוס שלישי צשר [צדיעין] קטני:

מוסף רש"י

העמדה והערכה. שעמור על תולה ועיניהם הסבן כדלמרינן (ויקרא כו) והעמיד את ההמה לפני הסבן והעריך הסבן וכו' (שבועות י"א). רבי היא. הוא אמרה למתני' ונסיב מילתיה חלא כמד מנא ומלא כמד מנא (ד"ה י).

שיטה מקובצת

אן נצודין ועומדין כגון אווזים ותרגולים מנין חיל: (ב) ישפוט קדרה בכל יום ואיך אימת: (ב) כהני תרי טעמי דשחיטה שאינה ראויה: (א) וחמירי העולם היה מתונה והולך: (ב) כגון אנו אלא אם אין לנו הפרוטה מצוה עלינו: (א) ואפי' לא יפדס לבסוף הויל שחיטה ראויה כמו שחיטת קדשים: (א) אבל בדרוש אמר אורח יום ראשון כולו ארוחיים ותרגולים יום שני וכו':

רבינו גרשום (המשך)

ר"מ שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ואע"ג דלא פרקיה ליבעי כסוי סבר לה כר"ש דאמר שחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה: ואי בעי תימא כולה כר"ש ואי פריכין אי כר"ש הא מצי למפרקיה ליפרקיה ולכיסיהו: שאני הכא דאמר קרא ושפך וכסה כו'. אפי' בקדשי מונח אין נוהג (למה אין צמקומס היו דגים צוול יוסר מן הצשר כדפירש צקונטרס אבל צמדש אומר (ב) אורטיס יוס ראשון אווזין ותרגולים יוס (ב) דגים יוס שלישי צשר [צדיעין] קטני:

ר' אלעזר בן עזריה: ממשפחת בריאים הוא. כלומר אבא וכו' רב: מנו כבשים היא מלבושך: כלומר מה שחייב את בעליהן: לחמן קודם ללחם ביתך. כלומר שלך קודם משל כל אדם:

ולפרקינהו ולכיסיהו. תימה מנלן שצריך לפדותו ולחייבו בכסוי ועוד דמתניתין ואין נוהג במקדשין קמני ואי פריק להו אין זה מוקדשין וי"ל דהכי פריך כיון שסופו לפדותו משום הפסד קדשים לכסיפדה הוה למפרע שחיטה ראויה א"כ ליכסינהו ואפילו קודם פדייה ועוד דאית ליה לר"ש (ב) כל העומד לפדות כפדיו דמי ואפילו לא יפדס לנסוף הויל שחיטה ראויה לשפך משום ראויה לר"ש אפילו נשפך משום דכל העומד לזרוק כזרוק דמי כדלמרינן צמרוזה (ב"ק דף ע"ו): **בעיני העמדה והערכה.** והא כל זמן שמפרסין בני העמדה והערכה נינהו כדלמרינן לעיל צפרק (ב) (דף ז). וכו"מ בעיני העמדה והערכה הא מנן שחט זה שנים או רוב שנים ומפרסיה הרי היא כחיה לכל דבריה ודוחק לומר דהכא איירי צפוק דלן זו חיות כל כך דהכשרו צמינן אחד דלן צפרא לתלן ומפרש ה"ר שמעיה דשחט זה שנים או רוב שנים היינו כדלמרינן צהעור והרעוב (לקמן דף קכא). דישאל צממאה ועוזד כוכבים צטהורה כפירש ר"ח לעיל צפ"צ (דף ז). והתם דוקא מפרסיה היא כחיה דע"י שחיטה אינה ניתרת זכאכילה והויל כחיה עד שתמות וכן הא דקאמרי התם צפ"צ ממני פסח מי אידחו וחשונה מפרסיה כחיה כשלא גמר שחיטה איירי דשחיטה פורתא לא משתריא זכאכילה אבל הכא דשחיטה זו משתריא זכאכילה לאו בני העמדה והערכה נינהו: **יצא זה שמחוסר שפיכה גרירה** וכיסוי. ולא דמי לדם הניתן (לקמן דף פ"ו): דהתם חס לא היה נינו לא היה לרין גרירה אבל כאן אי אפשר צלל גרירה: **מה חיה שאינה קדש.** ור"מ והא אפילו קדשים טעונים כסוי דתנן צפרקין (לקמן דף פה). קדשים צחון רבי מלר ממייז ויש לומר דלינה קדש צפניס קאמר: **עשרה מנה יקח לישראל דגים** ז' מנין יקח לישראל בשר. צמקומס היו דגים צוול יוסר מן הצשר כדפירש צקונטרס אבל צמדש אומר (ב) אורטיס יוס ראשון אווזין ותרגולים יוס (ב) דגים יוס שלישי צשר [צדיעין] קטני:

ר' אלעזר בן עזריה: ממשפחת בריאים הוא. כלומר אבא וכו' רב: מנו כבשים היא מלבושך: כלומר מה שחייב את בעליהן: לחמן קודם ללחם ביתך. כלומר שלך קודם משל כל אדם:

(א) ע"י תמורה ל"ג נלדיה קר אף קלה דואם כל בהמה טמאה לאו דוקא בהמה טמאה כה"כ או דלמירי בקדש מונח שהמוט ולכן דברי רבינו ז"ע.